

ze zákona, neboť soud povolující exekuci, musí tuto otázku zkoumati z úřední moci. Frant. Bauer.

proti ní, jsou příslušné podle § 1, čís. 1 nařízení ze 14. dubna 1939 německé soudy. Frydrych.

Smlouva o rozsudím mezi německým státním příslušníkem a příslušníkem Protektorátu.

S výhradou, že není povoláno autoritativně vykládati právní otázky, sdělilo ministerstvo spravedlnosti rozhodčímu soudu jednomu Svazu průmyslových podniků toto:

Ustanovení čtvrtého oddílu civilního řádu soudního o řízení rozhodčím nebyla dotčena předpisy nařízení ze dne 14. dubna 1939 o německém soudnictví v Protektorátu Čechy a Morava a o výkonu občanské pravomoci v Protektorátu Čechy a Morava (Říš. zák. I, str. 752 a 759). Může proto býti smlouva o rozsudím mezi německým státním příslušníkem a příslušníkem Protektorátu platně uzavřena.

Co se však týče platnosti smluv o rozsudím ujednaných před nabytím účinnosti nařízení o německém soudnictví v Protektorátu Čechy a Morava ze dne 14. dubna 1939, dlužno pečlivě uvážit v jednotlivém případě, zda politickými událostmi nedošlo ke zrušení smlouvy o rozsudím proto, že se okolnosti a poměry pozměnily tou měrou, že by slušelo míti za to, že kdyby strany byly předvíдалy tyto změny, nebyly by učinily úmluvy o rozsudím (srov. rozh. nejv. soudu z 12. ledna 1920, R I 23/20, č. 373 Sb. n. s.). Toto stanovisko může arci vésti k výsledku, že německou stranu nebude lze pokládati za vázanou smlouvou o rozsudím. Bylo by proto třeba, aby v každém případě byl předem v tom směru učiněn na německou stranu dotaz.

Upozorňuje se, že pro žalobu na zrušení rozhodčího výroku (§ 596 c. ř. s.), který byl vydán pro osobu německé státní příslušnosti nebo

Přípustnost opravných prostředků proti usnesení podle § 394 ex. ř.

Podle § 402, odst. 2 ex. ř. ve znění čl. II. zák. č. 314/36 Sb. není proti rozhodnutí soudů druhé stolice o zatímních opatřeních dalších opravných prostředků. Plen. rozh. čís. 14.573 Sb. n. s. bylo uvedené zákonné ustanovení vyloženo v tom smyslu, že tento výjimečný předpis platí jen pro druhý oddíl druhého dílu exekučního řádu o prozatímních opatřeních, zůstalo však dále pochybným, zda uvedený předpis platí ve všech případech, na něž se vztahují §§ 378—402 ex. ř., či jen v oněch, které mají povahu prozatímnosti a přechodnosti (srov. důvody plen. rozh. č. 14.573 Sb. n. s.). Takovouto právní povahu nemá usnesení o náhradě majetkové škody, která byla odpůrci způsobena navrženým a povoleným prozatímním opatřením (§ 394 ex. ř.). V rozh. č. 15.022 Sb. n. s. odmítl nejvyšší soud dovolací rekurs proti usnesení rekursního soudu, jímž tento napadené usnesení zrušil a prvému soudu uložil nové jednání a rozhodnutí, vycházející z názoru, že se nové ustanovení § 402, odst. 2 ex. ř. vztahuje i na tento případ. Tato praxe však byla v rozh. č. 17.226 Sb. n. s. opuštěna a dovolací rekurs proti změňujícímu nebo zrušovacímu usnesení s výhradou pravomoci (§§ 78 ex. ř., 527 cřs.) uznán přípustným v podstatě z toho důvodu, že řízení o majetkovou náhradu podle § 394 ex. ř. není již řízením o povolení neb provádění prozatímního opatření, nýbrž řízením zvláštním, které již nemá povahu prozatímnosti a přechodnosti a které se provádí teprve po té, kdy vlastní řízení o prozatímním opatření již skončilo.